

Tökéletes,
könnyed nyári
olvasmány.

*A kis
francia
panzió*

*finep
selection*

HELEN POLLARD

HELEN POLLARD

*A kis
francia
panzió*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Davidnek,
szerelmemnek, legjobb barátomnak, kösziklámnak*

ELSŐ FEJEZET

BÁRCSAK AZT MONDHATNÁM, hogy úgy történt, mint a filmekben! Megvan az a jelenet, nem? Amikor a főhősnő emelt fővel, visszafojtott indulat tüzevel a szemében, a nézőközönség legnagyobb meglepedésére lekever egy oltári nagy pofont a pasijának, majd méltósága teljes tudatában viharosan távozik a színről.

Esetemben bezzeg méltóságnak nyoma sem volt a jelenetben. Csak álltam ott, és remegtem a dühtől meg az ereimben veszett farkas módjára száguldozó adrenalinról, és hiába erőlködtem, nem jött ki hang a torkomon. Egy megbotránkozott sikoly is megtette volna, de mindössze egy szánalmas nyikkanásra futotta.

– Emmy, ez nem az, aminek látszik – hadarta Nathan, pedig nem lehetett más, mint aminek látszott.

Az elem táruló kép magáért beszélt, amikor beestem az ajtón. Nathan is érezhette, mennyire szánalmasan csengenek a szavai, mert maradék méltóságába és az övébe kapaszkodva ismételten nekifutott.

– Mi nem... úgy értem, nem gondoltam, hogy te...

Ettől aztán ontani kezdtem a megcsalt nők elcsépelte tirádáit, mint-ha valami rossz szappanopera forgatókönyvből olvasnám.

– *Naná*, hogy nem gondoltad! – Tudatom legmélyén megszólalt a vézscsengő, de nem vettem róla tudomást. – Miért is gondoltad volna! Te szemét! Nem hiszem el, hogy...

A csengő hangosabb, kitaróbb, sürgetőbb lett, és lassan a tudatom előterébe férközött. *A franca!* Hirtelen egy löketnyi büntudattól kísérve belém hasított, miért is jöttem fel az emeletre.

– Glória, azonnal mentőt kell hívnod! Azt hiszem, Rupertnek szívinfarktusa van.

– Mi? – kapta fel a fejét a váratlan témaváltásra Glória, öltözködés közben.

– Rupert. A férjed. Ez megvan? Infarktus. Mentő – ismétellem tagoltan, miközben taszítottam egyet Glória karján, hogy kiderüljön, működik-e még az agya, vagy a pasimmal való szex elsöprőbb volt, mint gondolnám.

– Úristen! Úristen! – Úgy tűnt, az üzenet végre átverekedte magát kéjtől bódult agysejtjein. – Hol van?

– A konyhában.

A lépcső felé indultam. Gondolataim szerencsésen visszataláltak a szóban forgó vészhelyzethez, Nathan és Glória padlón hancúrozó képét sikerült a tudatom leghátsó kamrájába száműznöm. Pillanatnyilag fontosabb aggódnivalóm volt.

– Mi az, hogy szívinfarktusa van? – kiáltott utánam Glória. – Miért nem hívtad *te* a mentőket?

– Akartam, de nem tudom a számot, meg a franciám sem elég jó – kiabáltam hátra. – Gondoltam, gyorsabb lesz, ha te csinálod. Nem tudhattam, hogy ennyire *elfoglalt* vagy.

– Úristen, Emmy, lehet, hogy mostanra már halott!

Igaz, eddigre akár halott is *lehetett volna*. A konyhába érve óriási kő esett le a szívemről, mert Rupert magánál volt, és pontosan

úgy ült ott, a hátát a falnak támasztva, ahogy hagytam. Én tényleg minden tőlem telhetőt megtettem, azzal igazán nem számolhattam, hogy értékes másodperceket veszítek a fenti melodrárával. Belegondolni sem akartam, mi lett volna, ha már nem él, mire leérünk.

Miközben Nathan és én a távolodó mentőautó után bámultunk, és lassan elült bennem a pánik, kéretlen képekben tolultak elém az agyam hátsó fertályára toloncolt gondolatok.

Vacsora négyesben a panzióban, mindannyian nevetgélünk. Glória elnézést kérve feláll, „el kell intéznie egy telefont”. Nathan „csak kiszalad a mosdóba, elnézést, kicsit rendetlenkedik a gyomra”. Egy pohár bor mellett a kedvenc filmjeim érdemeit taglalom Rupertnek. Az arca váratlanul hamuszürkére vált, levegőért kapkod, a szívéhez kap, az erek kidomborodnak a kézfejen. Összerándul, és a bárszék-ről a konyha kemény padlójára zuhan. A szívem dörömbölve lüktet a fülemben, miközben az agyam elfeledett zugaiban elsősegélynyújtással kapcsolatos emlékfoszlányok után kutatok. Lihegve, fújtatva megemelem, és a falnak támasztom a felsőttestét, csak remélni merem, hogy szívinfarktus esetén ez a kívánatos pozitúra.

És csak akkor, mikor már kezemben a telefon, jövök rá, hogy nem tudom a mentők számát, és hogy a középiskola óta jócskán megkopott franciatudásommal fogalmam sincs, mit mondjak a telefonba. Glória nevét kiabálom. Semmi. Nem jön válasz a szobájukból sem. Rohanok felfelé, majd valami belső hang sugallatára ki a teraszra, hátha a *friss levegőn* támadt kedve elintézni azt a telefont. És a következő pillanatban már előttem is a pokoli jelenet: Glória két lába Nathan csípőjére kulcsolva.

Totális áruulás.

Alig négy nap telt el a nyaralásunkból, és íme, a vendéglátónk egy mentőautóban száguld a kórház felé, a pasim meg a szemem látára kerül szemérmetlen közelségbe a ház asszonyával.

Miután a mentő lámpáinak fénye az éjszakába veszett, sötétbe burkolóztak a kert túlsó végén sorakozó apartmanok is, és az egész birtokra halálos csend borult. A *La Cour des Roses*¹ panzió öt kilométerre volt a legközelebbi városkától. Nappal méhzümmögős, kotkodácsolós falusi zsongás hangjai szűrődtek át a szomszédos tanyákról, az éjszaka némaságához viszont sehogy sem sikerült hozzászoknom. Hiányzott a forgalom zaja, a kocsmából hazatámolygó részekek gajdolása, az otthoni városi éjszaka megszokott hangjai.

Dideregve zártam be magam mögött az ajtót. Bepillantottam a panzió tágas konyhájába. A fenyőfa asztalon félig üres borospoharak meresztették a nyakukat kihűlt vacsoránk maradékai mellett. A bárszék, amivel együtt Rupert elvágódott, oldalára dőlve hevert a padlón. Felállítottam. Nagy sóhajjal kiengedtem a tüdőmben rekedt levegőt, és számot vetettem a lehetőségeimmel: ordítsak vagy legyek inkább higgadt és megértő?

Mint kiderült, döntésemnek vajmi kevés jelentősége volt, Nathan ugyanis egyetlen szó nélkül átszelte a konyhát, és megindult a lépcső felé. Leforrázva követtem a szobánkba. Hiába szerettem volna a szemébe nézni, hátat fordított nekem. Vetkőzni kezdett. A farmerénél – amit, mint tudjuk, nem is olyan rég egészen más célból dobott le magáról – fogyott el a türelmem.

– Nathan, ez nevetséges. Beszélünk kell!

– Em...

¹ Rózsakert

Em. Utáltam, amikor így szólított. Mintha nem lennék több egy szerencsétlen kezdőbetűnél.

– Az ég szerelmére, nem bírál legalább rám nézni?

Lassan, vonakodva felém fordult, de a szeme nem találkozott az enyémmel, hanem megállapodott valahol a bal fülem mellett.

– Mi van? – kérdezte morózusan.

– Mi az, hogy mi van? Nem gondolod, hogy meg kéne beszél-nünk ezt a dolgot?

– Nem gondolom. Legalábbis nem most.

Végre a szemembe nézett, ami, ha lehet, még annál is aggasztóbb volt, mint amikor kerülte a tekintetemet. Az égvilágon semmit sem lehetett kiolvasni a szeméből. Se megbánást, se szeretetet, se kínló-dást. Semmit.

– És miért nem? – forszíroztam.

– Mert késő van, és hullafáradt vagyok, azért.

– Még szép, hogy fáradt vagy! Nyilván Glória is *nagyon elfáradt!*

– Úristen, Emmy, ne legyél már ilyen gyerekes!

– Gyerekes? Én? – meredtem rá. – Mégis, hogy mondatsz ilyet? *Én* felnőtt ember módjára meg akarom beszélni a dolgokat. Ha va-laki itt gyerekes, az *te* vagy!

Türelmetlenül túrt a hajába.

– Szerintem abban nincs semmi gyerekes, ha valaki belátja, hogy éjjel fél egy nem a legideálisabb időpont egy komoly beszélgetésre.

– Ne beszélj nekem úgy, mintha valami elcseszett üzleti tárgya-lásról lenne szó! Tudni akarom, mivel magyarázod ezt az egészet!

Az arcára elgyötört kifejezés ült. Nem fért a fejembe: nem elgyö-törtnek kellene éreznie magát! Magyarázkodnia kellene, bocsána-tot kérni, sőt, leginkább térden csúszva esdekelní a megbocsátáso-mért.

Csendes, nyugodt, antimacsó természete, ami kezdetben olyan üdítőnek hatott, jelen pillanatban minden idegszálamat felborzolta.

– Hallod, amit mondok, Nathan?

Elsötétült az arca.

– Semmi szükség erre a hangra, Em. Nem vagy az anyám.

Ideges fújtatás szakadt fel belőlem, mivel a dolog több ponton is felbőszített. Már megint ez az átkozott egyetlen szótag a nevem helyett! Ezzel arra akar utalni, hogy az anyjának szabad vallatnia őt, nekem viszont nem? Hogyan veszi a bátorságot, hogy ahhoz a felfuvalkodott, kontrollmániás, rosszindulatú nőszemélyhez hasonlítson engem? Most akkor az is baj, hogy a reményeivel ellentétben nem lettem eléggé hasonlatos az anyjához?

– Nem, *nem vagyok* az anyád, hála istennek! De mivel az utóbbi öt évben közös háztartásban éltünk, azt hiszem, jogom van feltenni a kérdést, hogy mi a jó francért feküdtél le azzal a... nimfomániással? Legalább tíz évvel öregebb nálad!

– Azt kétkem. És nem értem, hogy jön ide a kora. Megjegyzem, Rupert is hatvan körül járhat, közöttük is jókora a korkülönbség.

– Na ja, látjuk is, milyen jól működik köztük a dolog! – vágtam vissza, amire végre kaptam egy zavarba ejtett tekintetet válaszul. – De amúgy nem arról beszélünk, hogy milyen és hogyan működik Ruperték házassága, hanem arról, hogy *te* lefeküdtél a feleségével.

Nathan arca megfeszült.

– Figyelj, én... túl sokat ittam – mondta egy vállrándítással, mint ha ezzel mindent megmagyarázna, és részéről az ügyet le is lehetne zárni.

Kutakodva néztem az arcát, hátha ráismerek benne arra a humorosgyöngéd-szelíd-jóképű férfira, akivel eddig együtt éltem. De nem láttam mást, csak egy harminchárom éves férfitestbe bújt, nyakaskodó

kamaszt, aki tökéletesen tisztában van azzal, hogy rossz fát tett a tűzre, de képtelen ezt beismerni.

– Ennyivel nem szúrod ki a szemem! – ráztam meg a fejem olyan erővel, hogy belefájdult. – Az ember nem fekszik le valakivel csak azért, mert túl sokat ivott. Ha akartad volna, a gatyádban tarthatad volna a szerszámodat.

Nathan szája válaszra nyílt, de nem szólalt meg. Nyilván rájött, hogy nincs mivel védekeznie. A fürdőszoba felé fordult. Torkig voltam a háta látványától.

– Állj meg, Nathan! – figyelmeztettem. – Még nem végeztünk.

– Lehet, hogy te nem végeztél, de én igen – szólt vissza a válla fölé. – Ma estére legalábbis. Egy beszélgetéshez két ember kell, ha nem tudnád.

Bement a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. Magyarázat helyett hallgathattam a vízszubogás és a szájöblítés hangjait.

Dühömben vetkőzni kezdtem, olyan lendülettel, hogy nyomban el is szakítottam a kedvenc pólómat. Remek. Ott álltam egy szál alsóneműben a szoba közepén, és rájöttem, ha nem akarok én is szívinfarktust kapni, le kell higgadnom, ezért a légzésemre koncentrálni mély lélegzeteket vettem. Amikor úgy éreztem, már nem fogok Rupert sorsára jutni, folytattam a vetkőzést. Felhúztam egy kinyúlt háloínget, de az ágyra pillantva elfogott a rosszullét. Fáradt elmémet ismét megrohanták Glória és Nathan összefonódott testének képei.

Mégis mi a fenét csinállok? Hogyan aludhatnék Nathan mellett, mintha mi sem történt volna? Az adott pillanatban abban sem voltam biztos, képes leszek-e még bármikor is megosztani vele az ágyamat.

Rajtunk kívül nincs több vendég a házban, akár át is költözhetnék egy másik szobába. Vagy inkább Nathannek kellene átköltöznie? Glóriának az adott helyzetben igazán nem lehet kifogása ellene.

Kiléptem a folyosóra, és óvatosan kinyitottam a legközelebbi szoba ajtaját. Az ágy nem volt elkészítve. Hasonló eredményt hozott a másik két szobába tett felfedezőutam is. Átfutott az agyamon, hogy megkeresem, hol tárolják a tiszta ágyneműket, de Nathannek egy dologban igaza volt, nagyon késő van. Költözködjön ő!

Nathan továbbra is a fürdőszobában szöszmötölt... vagy inkább rejtőzködött. Vagy duzzogott. Vagy mindkettő. Nekiálltam szétúrní az ágyat, egyikünké lesz a lepedő, másikunké a takaró.

– Te meg mi a fenét művelsz? – kérdezte Nathan a felfordulás látán, amikor végre kilépett a fürdőszobából.

– *Én* semmit. *Té* viszont átköltöztöl egy másik szobába.

– Az éjszaka közepén? Ez komoly?

A fejembe szökött a vér.

– Nem vagyok vicces hangulatban.

Olyan ideges voltam, hogy legszívesebben toporzékoltam volna, mint egy kétéves. Ritkán veszekedtünk, de amikor mégis, Nathan mindig megmakacsolta magát, hátha úgy kimaradhat belőle. Én, anyám vörös hajú génjeinek köszönhetően könnyen fellobbanok, Nathan viszont professzionálisra fejlesztett taktikával került mindennemű konfrontációt, hagyta, hogy hangulatváltozásaim egyszerűen elsüvítsenek mellette. Alapvetően nagyra becsültem a megingathatatlan nyugalma, amivel a csapongásaimat viselte, most azonban úgy éreztem, hogy csak a halogatasra játszik.

– Ha nem akarsz beszélni róla ma, akkor ne beszélj! De az ágyamban *nem* alszol, az biztos – vágtam hozzá a párnáját és a lepedőt.

A szekrény felső polcáról lerántottam egy póttakarót, és azt is utánahajítottam.

Ahogy állt ott, kezében az ágyneművel, vártam, hogy megkérdőjelezze, miért neki kell átköltöznie, szerencséjére azonban ezúttal

bölcsen hallgatott. A fejét csóválva kibotorkált az ajtón, és jól becsapta maga mögött, vagyis csapta volna, ha a takarója sarka nem állja útját e felettébb drámai tettnek.

Leültem a szépítkezőasztalhoz. Arclemosó, tonik, krém. Attól még, hogy a pasim lefeküdt egy gyakorlatilag ismeretlen nővel, nem fogok mindjárt petyhüdt arcot növeszteni. A művelet befejeztével megcsodáltam az eredményt: vörös és foltos arc. Csodás.

Tanulmányozni kezdtem a tükörképemet, mintha nem is hozám tartozna. Az imént kreált foltoktól eltekintve nem éreztem úgy, hogy harmincegy éves koromhoz képest rosszul festenek. A fiatalos ragyogás fenntartásához persze elkel időnként egy-egy kozmetikai kezelés, és ha nem akarom, hogy a hajam dögunalmas legyen, néhány melírcsík, de összességében nem különbözöm még sokban attól a nőtől, akit Nathan öt évvel ezelőtt a fénymásoló gépnél randira hívott. Ehhez képest Glória a platinaszőke hajával, a feltöltött idomaival meg az önbernítózott bőrével egy műnő. Miért kell egy ilyen Nathannek, amikor itt vagyok neki én?

Mikor az ínyem számára némileg szokatlan agresszióval levezényelt fogmosást követően ledőltem az ágyra, rájöttem, esélytelen, hogy akár egy szemhunyasnyit is aludjak. Nem fért a fejembe, hogyan lehetséges, hogy miután így rajtaptam Nathant, még csak beszélni sem hajlandó a dolgról. Igaz, az utóbbi hónapok fényében nemigen volt okom csodálkozni.

Ha csak a felszínt nézzük, átlagosnak mondható életet éltünk Nathannel.

Reggel felkeltünk, elmentünk dolgozni, hazajöttünk, aztán addig kerülgettük egymást a konyhában, hátha a másiknak eszébe jut összedobni valami ehetőt, amíg végül valamelyikünk feladta: elővett egy dobozos készélt, bevágta a mikróba, és a tévé előtt megettük.

Szombatonként „együtt” vásároltunk és takarítottunk, pontosabban én vásároltam és takarítottam, míg Nathan valami halaszthatatlan elintéznivaló ürügyén beugrott a legközelebbi elektronikai üzletbe, és eljátszogatott a legújabb kütyűkkel. Vasárnap reggelente sokáig ágyban maradtunk újságot olvasni, amit imádtam, és néhanapján ellátogattunk valamelyikünk szüleihez, amitől viszont mindketten annyira irtóztunk, hogy igyekeztünk addig halogatni, amíg az egyik vagy a másik szülőpár a végsőkig felháborodva ránk nem parancsolt. Nem mondom, hogy nem vagyok híve a rutinoknak, de ez a lemez már nekem is kezdett unalmas lenni.

Ha viszont igazán a mélyére nézek a dolgoknak, be kell ismer-nem, hogy elég régóta már alig beszélgettünk egymással. Lehetséges, hogy öt év együttélés után máris olyanok lettünk, mint azok a párok, akik a kávézóban órákon keresztül egyetlen szó nélkül üldögélnek egymással szemben az asztalnál? Akik együttlétük hosszú éveit során már minden elképzelhető témát kimerítettek, és egyszerűen kifogytak a mondanivalóból?

– *Meséltem már, hogy John fóliasátrát...*

– *Igen.*

– *Igaz.*

– *Janett mondta, hogy az állatorvos szerint Doris macskájának...*

– *Tudom.*

– *Igen.*

Vacsora az esti szappanopera közben, egy gyors arcra puszi reggel és lefekvés előtt, kétségbeesett erőfeszítéssel kicsikart halovány érdeklődés a párunk számára rettentően izgalmas – szerintünk totálisan érdektelen – dolgok iránt.

Ezek a dolgok nem csak *idősebb* pároknál jönnek elő? *Sokkal* idősebb pároknál?

Glória három óra tizenkét perckor ért haza. Mivel ébren voltam, szépen végighallgathattam a taxi recsegő fékezését a kavicsos úton, az ajtócsapódást, a sofőrrel váltott francia szófoszlányokat, a léptek közelítését a sóderen, a bejárati ajtó csapódását, a túsarkak kopogását az előszobában. Rupert a jelek szerint nem jött haza vele. Aggódni kezdtem, hogy mi lehet vele. Persze, nyilván jól van, különben Glória nem lenne itt.

Kis idő múlva egy másik, felettébb gyanús hangra lettem figyelmes. Padlórecsegés, ajtónyitódás. Ez Nathan! Kipattantam az ágyból, és olyan lendülettel téptem fel az ajtót, hogy kis híján a karom is leszakadt.

– Te meg hová mész?

Egyik lába már a lépcsőn volt, amikor megfordult.

– Én csak...

– *Nehogy* megpróbáld beadni nekem, hogy csak valami harapni-
valóért vagy egy pohárka tejért indultál, mert ezt most nem veszem be. Glória megjött, hallottam.

– Jó, igen, én is hallottam – vágta rá felháborodottan. – Gondoltam, lenézek, és megkérdezem, hogy van Rupert.

– Milyen megható! – mondtam a szememet forgatva. – Nyilván rettentően aggódsz azért az emberért, akinek épp a feleségével szexeltél, amikor infarktusa lett.

– Nem mintha bármi összefüggés lenne a két dolog között, Em – igyekezett lerázni. – Színtiszta véletlen, hogy akkor lett rosszul, amikor együtt voltunk. Az egyik nem következik a másikból. Egyébként pedig mondtam már, hogy nem akarok ma éjjel beszélni erről, pláne nem most, amikor Glória is itt van.

A kíváncsiságom egy pillanatra felülkerekedett a dühömön.

– Mi a fészkes fenét számít, hogy itthon van-e vagy sem?

– Meghallhatja – suttogta. – Nem otthon vagyunk. Nem lenne illendő.

Nem hittem a fülemnek. Felszaladt bennem a pumpa.

– Illendő?! Azt hittem, az illendőséggel már este leszámoltunk. Nehogy már te mondd meg nekem, hogy mi illendő és mi nem!

Feszülten toporogni kezdett.

– Emmy, nem hallod, mennyire kiabálsz? Pontosan ezért nem akarok most belemenni ebbe.

– Kit érdekel? – kiabáltam még egy fokkal hangosabban, kizárólag azért, hogy még kellemetlenebbül érezze magát. – Nincs itt rajtunk kívül senki más, csak Glória, és ő is emelettel lejjebb. De még ha szuperhallása van, akkor sem hiszem, hogy különösebben meglepné, hogy veszekszünk, miután igencsak nagy a szerepe abban, hogy idáig jutottunk.

– Emmy, az isten szerelmére, ne drámázz már!

Megfordult, és bevágta maga mögött az ajtót. Otthagytott bocsánatkérés, ígéret vagy bármiféle magyarázat nélkül.

Miután visszafeküdtem az ágyamba, és finomra hangoltam a fülemet, hogy a folyosóról beszűrődő legkisebb nesz se kerülhesse el a figyelmemet, Glóriára és erre az átkozott panzióra terelődtek a gondolataim. Ha nem jövünk ide, az egész meg sem történik. Az igazat megvallva, csakis magamat okolhattam azért, hogy itt vagyunk, hiszen az egész utazás az én zseniális ötletem volt. Én képzeltem azt, hogy egy nyaralás felébreszti bennünk a szunnyadó parazsat; hogy csak egy kis pihenés kell, és minden a régi lesz. Nathan nem fogadta valami lelkesen az ötletet, de én elhittem magammal, hogy csak azért, mert fél, hogy nehezen szabadulhat el a munkából.

– Ne már, Emmy, tudod, hogy ez teljesen lehetetlen. Nekem ekkor vannak a határidőim, neked akkor. Lehetetlen összehozni. Már százszor próbáltuk.

Nathannel a munkahelyünkön ismerkedtünk meg. Ugyanannál a cégnél volt könyvelő, ahol én marketingigazgató-helyettes, így tényleg szinte lehetetlen volt kisakkozni egy közös nyaralást, de ezúttal elszánt voltam. Erre *szükségünk* van!

– Nathan, ezer éve nem voltunk nyaralni.

– Tavaly elmentünk Bathba – jegyezte meg a homlokát ráncolva.

– Az csak egy hosszú hétvége volt.

– És Exeter? – kérdezte egy árnyalattal több melegséggel a hangjában.

– Az is csak egy hosszú hétvége volt – sóhajtottam.

Az időbeosztásunknak hála, évek óta legfeljebb egy-egy csillagászati árú hosszú hétvégét tudtunk kiszakítani magunknak a hétköznapokból.

– De azok jók voltak, nem? – kérdezte körülbelül olyan lelkesedéssel, ahogyan én kérdezném, ha a szüleivel kellene eltöltenem egy hétvégét.

– Igen, jók voltak, de *igazi* nyaralásunk Görögország óta nem volt.

– Meg kellett erőltetnem magam, hogy felidézzem. – Vagyis két éve.

– Majd’ megsültünk – morogta.

– Nem kell megint olyan helyre mennünk. – Igyekeztem megőrizni a türelmemet. – De szükségünk van két hétre valahol.

– *Két hétre?* – méltatlankodott. – Gondolj bele, mennyi energia olyan időpontot találni, ami mindkettőnknek jó, elintézni a foglalásokat, és előtte is, utána is rengeteget dolgozni, hogy utolérjük magunkat. Egyszerűen nem éri meg.

Utólag persze könnyű bölcsnek lenni. Visszatekintve, joggal merül fel a kérdés: vajon valóban a csillapíthatatlan munkaszünetedélye miatt vonakodott Nathan? Vagy egyszerűen egyetlen porcikája sem kívánta, hogy két hetet együtt töltsön velem?

– Szerintem megéri – erősködtem.

Hajthatatlan voltam, és ezzel ő is tisztában volt.

– Ha tényleg ennyire akarod, akkor legyen. De tiéd a kulimunka. – A hangjából kicsengő lemondás végtelenül elkésértett. – Foglald le, amit csak akarsz!

Mindezt a laptopjából felpillantva egy felületes mosollyal nyugtázta, ami megrekedt a szája körül, és a szeméig már nem ért el, aztán azonnal visszatért a táblázataihoz.

A legtöbb nő örömmel vetné rá magát a lehetőségre, amit egy ilyen „amit csak akarsz” kínál, és nyomban lefoglalna két hetet egy ötcillagos szállodában a Bahamákon – én sem állítom, hogy nem fordult meg hasonló a fejemben –, de valami azt súgta, hogy az elszigetelt, paradicsomi környezetnek lehetnek hátulütői. Nincs más dolgunk, csak pihenni és beszélgetni... De mi történik, ha kiderül, hogy nincs mondanivalónk egymásnak? Két hét verőfény és tengerpart azzal a friss felismeréssel, hogy a kapcsolatunk nem más, mint unalmas, langymeleg pocsoló, éppen két héttel lenne hosszabb a kívánatosnál. Nem. Úgy éreztem, nekünk olyan hely kell, ami nyugodt és csendes. Lehetőséget ad arra, hogy megnyíljunk egymásnak, és visszataláljunk szerelmünk gyökereihez, ugyanakkor, ha mindez mégsem jönne össze, van jó adag látnivaló és lehetőleg más emberi lény is.

Így kötöttünk ki itt, „a festői Loire-völgy közepén található, barátságos *La Cour des Roses* panzióban, ahol a vendégek kifogástalan kényelméről és zavartalan pihenéséről az itt élő tulajdonos házaspár,

Rupert és Glória Hunter gondoskodik. Élvezzék ki kertünk nyugal-
mát, fedezzék fel a hamisítatlan francia vidék kincseit, a színes kis-
városokat, a pompás kastélyokat...”

A honlapon kétségtelenül jól hangzott.

MÁSODIK FEJEZET

NATHAN BŰNBEESÉSÉNEK MÁSNAPJÁN a szó legszorosabb értelmében a tyúkokkal keltem. Lefekvés előtt elfelejtettem behajtani a spalettákat, és a fátyolfüggönyön átszűrődő első hajnali fények arra a belátásra juttattak, hogy ha eddig nem tudtam elaludni, ezután már biztosan nem is fogok. Nathan hűlt helyét látva az ágyban, összeszorult a gyomrom. Összehajtogatott inge és farmere a sarokban pihent a kicsi, kárpitozott fotelen, pénztárcája és órája gondosan elrendezve az antik szépitkezőasztalka erezett falapján hevert. Az ágygal szemközti falnál az asztalkával megegyező stílusú, hatalmas szekrény állt, de a tágas szoba még ezt a roppant bútordarabot is könnyedén befogadta. Az ágynemű és a párnák halványkékje és a fényesre csiszolt fapadló hűvös csillogása kellemesen kiegyensúlyozta a mézszínű fabútorok melegségét.

Magamra kaptam egy pulcsit, és lementem a teraszra, ahonnan üdvözöltem e korai órán ébren levő sorstársaimat, a tyúkokat. Hűvös volt a hajnal, ezért fogtam egy pokrócot, és nyakig betakarózva ledőltem az egyik harmat áztatta napozóágyra, akár valami óceánjárón utazó nyugdíjas. Előttem tarka virágágysokkal és gondosan metszett fákkal meg-megtört, hatalmas gyepterület el, melyet

patinás kőlapok alkotta ösvények szeltek át a kerttet körülvevő sűrű bokrok és fák között megbújó, romantikus lugasok irányába... E pillanatban azonban vajmi kevés örömöm telt a látványban. Bármilyen mesés is ez a hely, azt világosan láttam, hogy az egyes számú feladatunk: a lehető leghamarabb eltűnni innen.

Igen, Nathan megbotlott. Igen, a kiborulásom jogos, de azért ilyen más párokkal is előfordult már a világtörténelemben. Nyilvánvaló, hogy Glória semmit sem jelent neki, annál pedig régebb óta vagyunk együtt, hogy egyetlen rossz döntés miatt az egész kapcsolatot félredobjuk. Ám itt, ahol minden Nathan hűtlenségére emlékeztet, képtelenség egyről a kettőre jutni.

Ezután aggodalmas gondolataimat – a változatosság kedvéért – Rupert köré összpontosítottam. Megkedveltem ez alatt a néhány nap alatt, annak ellenére, hogy alapvetően nem rajongok az ilyen típusú emberekért. Nathannek egyáltalán nem jött be, ami nem is csoda, hiszen ő csöndes – vagy most belegondolva olykor inkább mogorva –, Rupert viszont nagyhangú, önfényezésre hajlamos, időnként kifejezetten irritáló ember. Nathan az első pillanattól ellenszenvesnek találta, amit gond nélkül ellentétes személyiségi jegyeik számlájára írhatnék, ha érkezésünk másnapján nem kerül sor közöttünk az alábbi, felettebb nyugtalanító beszélgetésre.

Akkor történt, amikor az első reggelen, utazásunk fáradalmainak kipihenése céljából, a kertben ejtőztünk Nathannel. A napozóágyon elterülve megbabonázva szívtam magamba az ápolt gyept, a színes nyári virágok és a zöldellő fák mesés látványát, és voltam olyan bolond, hogy ennek hangot is adtam.

– Káprázatos ez a hely, nem? – sóhajtottam.

Nathan körülnézett, és latolgatni kezdett.

– Kíváncsi vagyok, mibe került ez neki.

Felkönyököltem a napozóágyon, és ránéztem.

Na, megint előbújt belőle a könyvelő. Amikor sikerült az ilyen megjegyzéseit egyszerű szakmai kíváncsiságnak betudnom, nem húztam fel magam rajtuk.

– Gőzöm sincs – válaszoltam, hátha így rövidre zárom a témát.

– Tegnap, vacsora közben azt mondta, hogy egy romhalmaz volt, amikor megvették, vagyis valószínűleg olcsón hozzájutott, a felújítása viszont egy vagyona kerülhetett.

Nathan hátrafordult, és szemügyre vette a sötétzöld levelekkel befuttatott kőházat. A kövek réginek tűntek, néhol porladoztak, néhol javítások nyomait viselték, de az élénkpiros háztetővel és az ablakokat szegélyező kék spalettákkal együtt a ház összességében takaros, barátságos benyomást keltett. Nathan tekintete a ház fehérre mázolt új szárnyára, Rupert és Glória lakrészére siklott, meg a ház és az út közé ékelődő öreg gyümölcsfákra, amik az épületek helyén egykor elterülő gyümölcsöskert emlékét őrizték.

– A nagy házat felújítani, az új szárnyat felhúzni – mormolta –, aztán a régi pajtából, ott szemben, kialakítani az apartmanokat... nem lehetett olcsó. Ráadásul nyilván a kert is teljesen el volt hanyagolva.

A levendulasor szegélyezte udvar túloldalán magasodó épületre pillantottam. A halványszürke kőből épült, hosszúkás házban három, külön bejáratú apartmant alakítottak ki, faajtóikat zöld szőlővel futtatták körbe.

– Elég szép munkát végeztek – mondtam elismerően.

Nathan szórakozottan bólintott.

– Igen, de honnan volt erre pénze? Egy szóval sem említette, hogy mivel foglalkozott, mielőtt ide költöztek.

– Nincs is közünk hozzá, nem igaz?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nathan arca gúnyos fintorba rándult.

– Választékosan beszél. Nyilván gazdag családba született. Nem úgy néz ki, mint akinek valaha is sokat kellett dolgoznia.

Meglepetten néztem rá. Ez az arca új volt számomra, és egyáltalán nem voltam benne biztos, hogy tetszik.

– Szerintem elég sok munkájuk lehetett abban, hogy a végén így nézzen ki – keltem a védelmükre, egy széles karmozdulattal körbeölelve az elkövetkező két hétben otthonunkként szolgáló területet.

– Kétlem, hogy tudná, mi az a kemény munka – zsémbelt tovább Nathan. – Lefogadom, hogy ölbe tett kézzel nézte, ahogy a munkásai robotolnak. A fene a mázlistájába!

– Mit rugózol ezen? – kérdeztem továbbra is értetlenül. – Ha a pénzünkért cserébe valami ronda helyen kellene sínylődnünk, megérteném, hogy panaszkodsz. Nem lehetne egyszerűen csak élvezni, hogy itt vagyunk?

Nathan duzzogva hanyatt vágta magát a napozóágyon. Én is visszafeküdtem. Mindenesetre a jókedvemnek lóttak.

Átfutott az agyamon, hogy kibérelhetnénk az egyik apartmant, hogy Nathannek kevesebb jusson Rupert jelenlétéből, de hamar elvettem a gondolatot. Volt már szerencsém megtapasztalni, mit jelent Nathan számára az „önellátás”. Leginkább azt, hogy mogorván szórja az átkokat az ismeretlen márkákra a szupermarketben, majd amikor főzésre, takarításra kerül a sor, elegánsan félreáll, és végül minden feladat nálam landol. Vagyis önellátás helyett én látom el őt. Az első ilyen közös nyaralásunk alkalmával, Spanyolországban még annyira elhomályosította az ítélőképességemet a tudat, hogy új pasim van, hogy fel sem tűnt a helyzet egyoldalúsága. Nem úgy Görögországban! Ott akkora apartmanban laktunk, ami egy rendes szállodában fürdőszobának sem menne el, és miután két héten